

Rose

Law of a Different World

ฝ่ากฎรักต่างโลก

异世之万物法则

เล่ม 3

焦糖冬瓜 เจียวถึงตงกวา

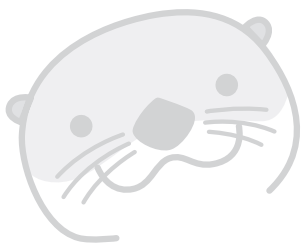
เขียน

BlueFeather

แปล

Rima

วาดภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ ค ญ

“นายเปิดทุกอย่างที่คิดอยู่ในหัวให้ฉันดู ต่อให้ฉันไม่อยากเห็น
นายก็ยัดเยียดให้ฉันเห็นอยู่ดี แล้วฉันจะทำอะไรได้ล่ะ”

โจวอวีเผยท่าทางน่าขันอย่างที่ทำให้ยากออกมาและกลับไปอ่านหนังสือต่ออีกครั้ง

— เจียวถึงตงกวา

คำนำสำนักพิมพ์

สถานการณ์ภายในจวี่ลี้กรุปกำลังระส่ำระสาย หลังจากที่ ‘ซ่งจื่อ’ คนทรยศเสียชีวิตไป ‘ดอกเตอร์คุก’ ก็เข้ามาเป็นผู้รับผิดชอบฐานและเริ่มการตามล่าหาตัว ‘ดอกเตอร์ทวี่ริง’ คุกได้รับรายงานว่าทวี่ริงร่วมมือกับสิ่งมีชีวิตระดับเอสในตำนานอย่าง ‘ดิซิน’ เพื่อยึดครองทั้งสองโลก เธอจึงสั่งให้โจววู้ออกปฏิบัติการกักขังความตั้งใจของทวี่ริงทันที

และเมื่อ ‘ไอแซก อีตัน’ มาถึง การแบ่งฝักแบ่งฝ่ายก็ได้เริ่มต้นขึ้น พร้อมกับการเชือดไก่ให้ลิงดู โดยหารู้ไม่ว่าฐานแห่งหนึ่งได้ดำเนินโครงการวิจัยเกี่ยวกับลำดับชั้นของสิ่งมีชีวิตในนิเบลสูงเกินไปอย่างลับๆ

และในท้ายสุดเราก็จะได้คำตอบว่าโลกของนิเบลสูงเงินแห่งนี้อันตราย เพราะสัตว์ร้ายหรือจิตใจที่มีขอบเขตของมนุษย์กันแน่...

Rose

บทที่ 82

โจวอวี๋หลับตาลง และขยายพลังของตัวเองออกไปจากสมอง มันเป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่มาก แตกต่างจากการควบคุมแมลง ตัวน้อยแค่ตัวเดียวในห้องนอน เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นดาวเคราะห์ที่ระเบิดออกและแผ่ขยายคลื่อนออกไปอย่างรุนแรง สิ่งมีชีวิตที่อยู่ทั่วทุกสารทิศจมอยู่ภายใต้ความคิดของเขา

โครงสร้างเส้นประสาทของแมลงตัวนั้นกับไปเหมิงแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เมื่อเทียบกันแล้วเส้นประสาทของไปเหมิงแข็งแกร่งและซับซ้อนกว่ามาก หลังรู้สึกได้ว่าพลังของตัวเองแทรกเข้าไปในร่างกายของไปเหมิงพวกนั้นแล้วเขาก็รู้ว่าต้องทำอะไรต่อไป เขาเพิ่งเชื่อมต่อกับสิ่งมีชีวิตพวกนั้นสำเร็จ แต่ไม่อาจขยับเส้นประสาทของพวกมันได้

มนุษย์มักเคยชินในการจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่โจวอวี๋ในตอนนี้นักลับต้องควบคุมสมองจำนวนมากในเวลาเดียวกัน

‘ไม่ต้องรีบร้อนทำให้สำเร็จ คุณแค่ต้องทำให้สมองของพวกมันไม่สามารถสั่งการร่างกายได้’ น้ำเสียงสงบของโมเยดังขึ้น

คล้ายกับมีลมอุ่นๆ ปัดผ่านใบหูและจูบเข้าที่ตึงหูของโจวอวี๋ ทั้งๆ ที่โมเยไม่ได้อยู่ข้างกายเขา

โจวอวี๋อดไม่ได้ที่จะย้อนถามอีกฝ่ายในใจ ‘นายจงใจสร้างภาพลวงตา กับฉันใช่ไหม’

เสียงหัวเราะแผ่วเบาของโมเย์ดังอยู่ข้างหู “ผมอยู่ในสมองของคุณ และคุณก็อยู่ในสมองของผม สิ่งที่คุณรู้สึกบางทีอาจเป็นสิ่งที่ผมอยากทำ หรือไม่ก็อาจจะเป็นสิ่งที่คุณอยากให้ผมทำได้”

โจวอวี่ซี้เกียจจะถกปัญหานี้กับอีกฝ่าย เขาจึงทำเพียงแค่นั่งนิ่งๆ ว่างกลับไปเมื่อไหร่ ฉันจะให้ “ฝันที่เป็นจริง” กับนายก็แล้วกัน”

โมเย์ตอบกลับ “ผมจะรอ”

คนขับรถในครั้งนี้ชื่อโคห์ล ตอนอยู่ที่ฐานเขาติดตามคุณตลอดเวลา บ่งบอกชัดว่าเขาเป็นคนสนิทของคุณ

และการสังเกตของเขาก็น่าทึ่งเช่นเดียวกัน

“ไปเหมืองฟองใหญ่นี้ ถึงพวกมันไม่คิดจะเปิดฉากโจมตีเรา แต่ทำไมมันถึงไม่มาทำที่สนใจหรืออยากลองเชิงเลยล่ะ” สายตาของโคห์ลย้ายไปที่โจวอวี่ “ได้ยินมาว่านายเป็นสารานุกรมสิ่งมีชีวิตของเนบอlungsเงิน นายพอจะมีคำอธิบายสถานการณ์ตรงหน้าไหม”

“เพราะพวกมันไม่หิว แล้วก็ไม่ได้อยู่ในช่วงฤดูผสมพันธุ์ รวมถึงยาระงับที่เราฉีดเข้าไปทำให้พวกมันไม่รู้สึกถึงความกลัวและแยกแยะไม่ได้ว่าในฐานะของสิ่งมีชีวิตพวกเรายูเหนือกว่าหรือต่ำกว่า พวกมันเลยไม่กล้าลงมือทำอะไรและไม่มีเจตจำนงที่จะต้องโจมตีพวกเรา”

โจวอวี่อธิบายอย่างสงบ ในขณะที่จิตใจของเขายังคงอยู่ในสมองของไปเหมิงพวกนั้น มันเป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาดมาก มันเหมือนกับว่าเขาไม่ใช่โจวอวี่แค่คนเดียว แต่เป็นโจวอวี่หลายคน

โจวอวี่สามารถมองเห็นขบวนการทั้งหมดได้จากทิศทางที่แตกต่างกัน

เขาไม่ได้คิดที่จะควบคุมพวกมัน แต่ทำให้พวกมันรับรู้ว่าเขาไม่มีความตั้งใจที่จะโจมตี และมันก็ทำให้ไปเหมิงที่อยู่ ณ ที่นี้ทั้งหมดผ่อนคลายลง พวกมันบางตัวนอนพาดอยู่บนกิ่งไม้ บางตัวก็เอียงหัวมองดูพวกเขาอย่างสบายๆ รักษาสมดุลที่ละเอียดอ่อนเอาไว้

ทว่าลึกลงไปในสมองของไปเหมิงพวกนี้ โจวอวี่รู้สึกได้ถึงความหวาดกลัวของพวกมัน เป็นความกลัวที่ฝังรากลึกลงไปรากับพวกมันกำลังรอความตายที่ใกล้เข้ามา ความรู้สึกนั้นทำให้โจวอวี่พลันตื่นตัว

โคห์ลและเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นแขกที่ถูกไปเหมิ่งเชื้อเชิญให้เข้าไปในสวนหลังบ้านของพวกเขาและเที่ยวชมได้ตามอัธยาศัย แม้เจ้าบ้านจะไม่ได้ให้การต้อนรับ แต่ก็ไม่มีที่ท้าวว่าจะขับไล่

จนกระทั่งพวกเขาขับผ่านฝูงไปเหมิ่งและเข้าไปในป่าที่บ่ปกติแล้วมีแมลงนานาชนิดอาศัยอยู่

“อย่าเปิดหน้าต่าง และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ห้ามลงจากรถเด็ดขาด” โจวอวี่เอ๋ยเสียงเย็น “ฉันกับคุ่หู่เคยเจอลมกระซิบที่นี่”

‘ลมกระซิบ’ ชื่อนี้ยังคงมีอิทธิพลต่อความกลัวเป็นอย่างมาก

แมลงชนิดนี้สามารถฝังเข้าไปในร่างกายของโฮสต์ได้อย่างรวดเร็ว พวกมันจะดูดกลืนสารอาหารออกจากร่างโฮสต์ในขณะที่เข้าควบคุมร่าง จนหมด ก่อนหน้านั้นเจ้าหน้าที่ภาคสนามฝีมือดีอย่างมอร์ริสและทีมขนส่งก็กลายเป็นอาหารของ ‘ลมกระซิบ’ ไปแล้ว

“เข้าใจแล้ว” โคห์ลขมวดคิ้วพลางใช้สายตามองดูเครื่องสแกนอย่างละเอียด

ทว่าสิ่งที่ทำให้พวกเขาประหลาดใจคือบริเวณนี้ไม่มีร่องรอยของแมลงอยู่เลย สมาชิกในทีมของโคห์ลลอบพนหลมหายใจออกมา แต่โจวอวี่กลับรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ

เมื่อไรที่แมลงจำพวกปรสิตพยายามจะซ่อนไขเข้าไปในร่างกายของสิ่งมีชีวิตที่มีระดับสูงกว่า พวกมันจะถูกเลือดของสิ่งมีชีวิตตัวนั้นกัดกร่อนและดูดซับไปอย่างรวดเร็ว เหมือนกับเมื่อคืนที่โจวอวี่ควบคุมแมลงสนิมเลือดให้เข้าไปในร่างกายของโม่เย่ และมันก็ถูกเลือดของโม่เย่ทำให้ละลายหายไป

“นายไม่ได้บอกว่าแถวนี้มีแมลงโคตรอันตรายอยู่หรือ ทำไมถึงไม่มีวีแววของมันเลย” ไม่ใช่ว่าโคห์ลไม่เชื่อโจวอวี่ แต่เขาเองก็รู้สึกถึงความผิดปกติด้วยเหมือนกัน

โจวอวี่หรีตาลง “ฉันสงสัยว่าที่นี่อาจจะมีสิ่งมีชีวิตระดับสูงอยู่ พวกนายต้องระวังให้ดี”

สิ่งมีชีวิตตัวนั้นอาจต้องการสารอาหารมากเป็นพิเศษ แมลงปรสิต

ที่อยู่แถวนี้ทั้งหมดจึงถูกดูดซึมเป็นสารอาหารตอนที่เข้าไปในเลือดของมัน นั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้แมลงแถวนี้หายไปอย่างไร้ร่องรอย ส่วนไปเหมิงพวกนั้นที่เฝ้าอยู่รอบ ๆ ไม่จากไปไหนก็เป็นเพราะถูกลิ่งมีชีวิตตัวนั้นสยบเอาไว้ พวกมันไม่ได้รับอนุญาตให้จากไปราวกับเป็นอาหารที่ถูกจองจำ

“แต่เราไม่เจออะไรในตัวสแกนเลยนะ” โคห์ลเอ่ย

โจวอวีไม่ได้พูดอะไร เขาปล่อยพลังจิตของตัวเองออกมาอีกครั้ง และแผ่ขยายออกไปอย่างรวดเร็วแบบเดียวกับที่โมเย่ทำ วิธีนี้คล้ายกับการสแกน แต่ระยะสแกนของมันกว้างกว่าเครื่องมือของจวีลิ่งรูปมาก

เสียงของโมเย่ดังก้องอยู่ในหัวของเขาอีกครั้ง โจวอวี นอกจากคุณ จะรับรู้อารมณ์ของสิ่งมีชีวิตพวกนั้นแล้ว คุณต้องเข้าใจสารที่สิ่งมีชีวิตพวกนั้นถ่ายทอดให้คุณด้วย พวกมันคือดวงตาของคุณ คือหูของคุณ เป็นวิธีที่คุณจะได้เห็นโลกทั้งใบ

โจวอวีรู้ว่าตัวเองกลัวที่จะได้ยินเสียงพวกนั้นมาโดยตลอด แต่ ณ เวลานั้นเขาจำเป็นต้องกรองเสียงออกไปทีละชั้นเหมือนกับที่โมเย่ทำและ ฟังเสียงของพวกมัน

“ระวังตัวด้วย...”

“อย่าไปต่อนะ รีบกลับมาเร็ว...”

“มันน่ากลัวมาก...”

“พวกเราทั้งหมดคืออาหารของมัน...”

ความคิดของโจวอวีเชื่อมต่อกับต้นไม้โดยรอบ นักตัวเล็กที่บินอยู่ หรือแม้กระทั่งสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียง พวกมันต่างเอ่ยเตือนโจวอวีกันหมด

นี่เป็นครั้งแรกที่โจวอวีได้ลองสื่อสารกับพวกมันด้วยวิธีของเนบอ- ลุงเงิน วิธีที่ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาหรือแม้กระทั่งคิดคำพูดขึ้นในสมอง มัน เหมือนกับการกระจายข้อมูลนับไม่ถ้วนออกไปและได้รับการตอบกลับมา อย่างรวดเร็ว

“ข้างหน้ามีเงิงเสอ!” โจวอวีร้องพวงมาลัยของโคห์ล

“อะไรนะ เงิงเสอ นายล้อเล่นหรือเปล่า บนเครื่องสแกนของมัน

“ไม่มีสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่อย่างนั้นปรากฏอยู่เลยนะ!”

“รัศมีการสแกนของมันเป็นอยู่ที่เท่าไร” โจวอวีถามเสียงเย็น

“ห้าสิบเมตร!” โคห์ลคล้ายกับจะเข้าใจความหมายในคำถามของโจวอวี

“งั้นนายก็ลองนึกดูว่าถึงเสายาวแค่ไหน! ก่อนที่มันจะเข้าสู่ระยะของเครื่องสแกน เราคงอยู่ในระยะการโจมตีของมันแล้ว!”

ภายในสมอของโจวอวีเขาสามารถมองเห็นร่างขนาดยักษ์ของถึงเสาที่เลื้อยอยู่ท่ามกลางต้นไม้สูงตระหง่าน มันมุ่งหน้ามาทางพวกเขาอย่างใจเย็น หลีกเลียงที่จะส่งเสียงดัง บริเวณที่ถูกน้ำหนักร่างของมันกดผ่านกิ่งรอยลึกขนาดใหญ่เอาไว้

หัวของมันใหญ่มากเหมือนกับไดโนเสาร์ยุคแคมเบรียนที่ถูกห่อหุ้มด้วยเปลือกแข็ง สายตาของมันจับไวและมองเห็นได้กว้างไกล ยามที่มันมองเห็นเหยื่อดวงตามองมันก็ว้าวับขึ้นมาอย่างตื่นเต้น

“ถอยหลัง! ถอยหลังเดี๋ยวนี้! มันมาแล้ว!” โจวอวีเรียกปืนกลติดรถออกมา แม้จะรู้อยู่เต็มอกว่ากระสุนปืนไม่สามารถทะลุเกล็ดของถึงเสาได้ก็ตาม

“สิ่งมีชีวิตระดับเอสของนายเตือนนายหรือไม่” โคห์ลถามพลางถอยรถอย่างรวดเร็ว

โจวอวีพยักหน้า เขาไม่ต้องการให้อีกฝ่ายรู้ถึงความสามารถของเขา เพียงแค่ลิบวินาที่ก็มีเสียงดังลั่นออกมาจากในป่า ลำต้นของต้นไม้โบราณแตกหักพร้อมกับมวลพลังมหาศาลที่โถมทำลายเข้ามาราวกับภูเขากล่อมและกระแสน้ำที่ไหลหลาก

ถึงเสาดตัวนั้นรับรู้ได้ว่าพวกเขากำลังจะหนี มันจึงไม่คิดที่จะหลบซ่อนตัวอีกต่อไป

การเคลื่อนไหวของมันว่องไวมาก ยามที่เสียงของเกล็ดเสียดสีกับต้นไม้โบราณช่างชวนหลอนประสาท

ทางสีดำกวาดไปทั่วผืนฟ้า เสาขนาดใหญ่ยักษ์พาดทับอยู่เหนือศีรษะของพวกเขา

โคหัลเบิกตากว้าง นึ้เป็นครั้งแรกที่เขาคได้เห็นถึงเสอในระยะใกล้ขนาดนี้

โซคคัที่การตอบสนองของเขารวดเร็ว จึงหักหลบต้นไม้ที่โคนลงมาได้ทัน

โจววี่ระดมยิงปืนกลใส่อย่างบ้าคลั่ง กระสุนปะทะเข้ากับเกล็ดที่หางของถึงเสอและกระเด็นออกมาอย่างรวดเร็วโดยที่ไม่สร้างความระคายให้ผิวของมันแม้แต่น้อย

“มันคือจุดประสงค์ที่หลั้เชิงหนามาที่นี่!” โจววี่ตะโกนเสียงดัง

โคหัลถามพลางถอยหลังอย่างรวดเร็ว “จุดประสงค์อะไร”

โจววี่หีบเครื่องยิงจรวดออกมาและวางพาดไว้บนบ่า สิ่งที่อยู่ด้านในจรวดมีส่วนประกอบของนิวโรท็อกซินรวมอยู่ด้วย เขาเปิดประตูละย่นตัวออกไปครั้งหนึ่ง เสียงดังลั่นขึ้นมาพร้อมกับจรวดที่ถูกยิงออกไป

โคหัลตะโกนลั่นอยู่ในใจ “นายยิงมันไม่โดนหรอก มันเคลื่อนที่เร็วเกินไป!”

ทว่าโจววี่คล้ายกับคาดเดาการเคลื่อนไหวของถึงเสอเอาไว้แล้ว จรวดพุ่งกระแทกเข้ากับหางของมันพร้อมกับระเบิดต้นไม้โบราณออกเป็นรูใหญ่

“นายยิงโดนเธอ!” โคหัลถามเสียงดัง

โจววี่ถูกเสียงของเครื่องยิงจรวดลั่นแก้วหูจนแทบจะไม่ได้ยินเสียงอะไร

“เปล่า!”

เขาระเบิดเกล็ดหางของมันก็จริง แต่ไม่ได้โดนเนื้อของมันโดยตรง นิวโรท็อกซินจึงไม่ออกฤทธิ์ แถมเกล็ดที่ถูกกระเบิดไปก็งอกขึ้นใหม่อย่างรวดเร็ว

เมื่อเห็นทางที่กำลังจะกวาดมา โคหัลก็ทำได้แค่ถอยหลังให้เร็วขึ้น กระทั่งชนเข้ากับรถคันอื่นที่ถอยช้ากว่าเขาก็ไม่สน

ถึงเสออยู่ตรงหน้าพวกเขา รถคันที่ล่อแต่กรวมไปถึงต้นไม้โบราณสองต้นถูกรวบและบดรวมกัน เสียงของโลหะที่ถูกบีบจนเสียรูปและ

แตกหักช่างชวนให้คนรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

ใบหน้าของโคห์ลไม่ปรากฏสีหน้าใด ๆ เช่นเดียวกับที่ไม่มีความรู้สึกผิดต่อพวกพ้อง เขาถอยรถไปยังทางที่มีต้นไม้โบราณบางเบาว่า

หลังจากที่ถึงเสาตัวนั้นหมุนตัวเป็นวงใหญ่ มันก็หันหัวมาทางพวกเขา

มันคือสัตว์ประหลาดตัวใหญ่มากในชุดเกราะ ภายในดวงตาสีดำมืดคู่นั้นแฝงไปด้วยจิตสังหารที่เดือดพล่านและกลืนอายเย็นเยียบ ปากที่เผยออ้าเผยให้เห็นเขี้ยวอันแหลมคม คำรามที่หนึ่งอากาศถึงกับสั่นสะเทือน รถของโจวอวี้คล้ายกับจะถูกเป่ากระเด็น

“หลี่เซิ่งหนานมาหามันทำไม”

“เพื่อเป็นทวารังคนที่สอง” โจวอวี้ตอบ

ถ้าจะถามว่าถึงเสาตัวนี้มีจุดอ่อนอยู่ที่ตรงไหน เกรงว่าคำตอบจะเป็นดวงตาของมัน

โจวอวี้ลองนำความคิดของตัวเองเข้าไปในเส้นประสาทของมันผ่านทางดวงตา แต่การต่อต้านของถึงเสาตัวนี้รุนแรงเกินไป พลังจิตของสิ่งมีชีวิตระดับเอไม่ธรรมดาเลย ท่ามกลางการกดขี่ซึ่งกันและกัน ในที่สุดโจวอวี้ก็ฟ่ายแพ้วและถูกอีกฝ่ายผลักออกไปโดยสมบูรณ์

เขารับร้อนเกินไปหรือ

ทว่าหายนะในตอนนั้นไม่มีเวลาให้เขาได้เติบโตด้วยซ้ำ

ไม่เยเองก็อยู่ห่างเกินไป การจะสร้างการรับรู้ระยะไกลกับโจวอวี้ไม่ใช่เรื่องง่าย มันเป็นไปได้เลยที่จะอาศัยร่างของเขาในการควบคุมถึงเสาตัวนี้ อีกทั้งการควบคุมสิ่งมีชีวิตระดับเอที่ทรงพลังแบบนี้จากระยะไกลก็เป็นการสร้างความเสียหายให้ไม่เยด้วยเหมือนกัน

‘ไม่ต้องห่วงโจวอวี้ สิ่งที่คุณได้รับคือพลังของสิ่งมีชีวิตระดับเอส พันธุกรรมจะกำหนดให้ถึงเสายอมจำนนอยู่แทบเท้าของคุณเอง’

เสียงของไม่เยดังก้องอยู่ในหัวของโจวอวี้ มันทั้งสงบและเยือกเย็น

ภายใต้การบงกชทางกระแสจิตของโจวอวี้ ถึงเสาไม่อาจสะบัดสายร่างกายได้เหมือนกับก่อนหน้านี้ และนั่นก็เป็นเวลาให้โคห์ลได้หลบหนี

ความคิดของโจวอวี่ฟ่งเข้าไปในสมองของมันอีกครั้ง กระจายไปทั่วเส้นประสาทและแทรกเข้าไปในส่วนเล็กส่วนน้อย เgingเสอคล้ายติดกับดักใยแมงมุมและดินพลา้นไม่หยุด มันพยายามบีบพลังของโจวอวี่ออกไป และบางครั้งก็กระแทกเข้ากับต้นไม้ยักษ์ที่อยู่รอบๆ โดยไม่ยอมล้มเลิกการไล่ตามโคห์ล

โคห์ลควบคุมทิศทางและความเร็วด้วยความตั้งใจถึงขีดสุด หากไม่ระวังก็就会被ล่าตันของต้นไม้ยักษ์ล้มทับทันที

ฝ่ายโจวอวี่เองก็ต้องทนต่อแรงกดดันมหาศาลจนแผ่นหลังเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ

ในชั่วขณะนั้นเขารู้สึกได้ว่าตัวเองเข้าไปในเซลล์ทุกเซลล์ของเgingเสอตัวนั้นแล้ว เขายื่นตัวออกไปนอกหน้าต่างโดยไม่ลังเลและยิงจรวดออกไปอีกลูกหนึ่ง คราวนี้เขาเล็งไปตรงปากที่เปิดอ้าของเgingเสอ จรวดพุ่งผ่านพื้นของมันเข้าไป วินาทีที่กำลังจะระเบิดอยู่ในลำคอของมัน มันก็ถอยหลังไปอย่างรวดเร็ว หลบเลี่ยงจรวดจนพันกรามด้านบนของมันถูกระเบิดออก

การกระทำนั้นส่งผลให้เgingเสอโกรธแค้นโจวอวี่ขึ้นเป็นเท่าตัว มันต่อต้านการควบคุมของโจวอวี่ยิ่งกว่าเก่า

โจวอวี่พลันรู้สึกนับถือไม่แยจากใจ ถึงจะบอกว่าพวกเขาทั้งสองต่างก็มีพลังของสิ่งมีชีวิตระดับเอสเหมือนกัน แต่เห็นได้ชัดว่าพลังการควบคุมของโมเย์นั้นแข็งแกร่งกว่ามาก เขาสามารถควบคุมเgingเสอพร้อมๆ กับควบคุมสัตว์ร้ายตัวอื่นอีกนับไม่ถ้วนได้ในเวลาเดียวกัน

การไล่ล่าครั้งนี้เกรงว่าจะไม่มีวันหยุดจนกว่ารถแฮมเมอร์ของพวกเขาจะยางแตกหรือไม่ก็น้ำมันหมด ไม่งั้นก็อย่าหวังว่าเgingเสอตัวนี้จะยอมเลิกรา

“แม่เอ๊ย---” พร้อมกับเสียงตะโกนของโคห์ล รถแฮมเมอร์อีกคันหนึ่งที่ตามพวกเขาก็ถูกเgingเสอทับจนเกิดเสียงดังสนั่นอย่างโหดเหี้ยม รถแฮมเมอร์คันนั้นบีบแบน ขณะที่ลำตัวของเgingเสอบดขยี้ผ่านร่างของพวกเขาไปตั้งแต่หัวจรดหาง

โจวอวี่กัดฟันกรอด

“จู้ลี้ก็รู้ไม่ได้เตรียมขีปนาวุธไว้ ถือเป็นความผิดพลาดจริงๆ”

“ชิปนาวุธส่งผ่านสนามแม่เหล็กมาไม่ได้! มันมีความไม่เสถียรมากเกินไป และมันก็จะระเบิดในยาน!” โคห์ลกล่าว

ทว่าสถานการณ์ที่เลวร้ายยิ่งกว่ากำลังประชิดเข้ามา

โจวอวีได้ยินเสียงกระแสน้ำขนาดใหญ่ที่ทอดตัวอยู่ไกลออกไป

ตามแผนที่อิเล็กทรอนิกส์สิ่งที่อยู่ด้านหลังของพวกเขาคือแม่น้ำสายย่อยของน้ำตานางฟ้า “บลัดดีแมรี” และแม่น้ำสายนี้ก็ยาวมาก!

“เราเสร็จมันแน่!” โคห์ลว่าเสียงดัง

เป็นเพราะระถังมาเร็วเกินไปจึงเบรกไม่ทัน ทำให้รถของพวกเขาเกือบจะตกลงไปในแม่น้ำ

เศษหินกลิ้งลงไปเป็นสาย ผสานเข้ากับคลื่นน้ำที่สาดกระเซ็น

ถึงสองยังคงกดพวกเขาไม่ปล่อย

วินาทีที่ล้อหลังเกือบจะร่วงลงไป โคห์ลก็หักเปลี่ยนทิศทางและวิ่งเลียบไปตามแม่น้ำ

เหนือเนินของโจวอวีไหลออกมา ต้องรู้ด้วยว่านอกจากจะตกลงไปในแม่น้ำแล้ว ในนั้นยังมีสิ่งมีชีวิตอันตรายอยู่อีกเพียบ

ทว่าถึงเลือกกลับพุ่งพรวดขึ้นสู่อากาศและกระแทกลงมาอย่างแรง ริมตลิ่งสั้นไหวและแตกออก

พวกโจวอวีคล้ายต้องแข่งกับเวลาโดยที่ข้างหลังคือเศษหินที่ร่วงลงไปไม่ขาดสาย

ใจเย็นๆ โจวอวี หลีเซิ่งหนานกำลังถูบมอยู่ในร่างของถึงเสอตัวนั้น คุณไม่สามารถฝ่าเปิดลำตัวของมันได้ด้วยพลังของคุณหรอก

เสียงของโม่เย่ดิ่งขึ้นอีกครั้ง คำไบนั้นเปรียบเสมือนกับไม้ขีดไฟที่จุดแสงสว่างขึ้นท่ามกลางความมืด โจวอวีพลันเข้าใจทันทีว่าต้องทำอะไร

ความคิดของเขาแผ่ขยายไปตามแม่น้ำ ลีกลไปทีกั้นแม่น้ำมีสิ่งมีชีวิตโบราณขนาดยักษ์ตัวหนึ่งนอนสงบอยู่ตรงนั้น โจวอวีอาศัยช่วงเวลาที่มีมันไม่ทันระวังตัวเข้ายึดครองสมองของมันอย่างรวดเร็ว เขาอ่านความทรงจำมากมายของมัน การเอาชีวิตรอดและการฆ่าฟัน ตัวมันคล้ายกับเป็นประวัติศาสตร์โดยย่อของนีเบอลุงเงินมานับพันปี

วินาทีที่สิ่งมีชีวิตยุคโบราณตัวนั้นรู้สึกถึงการรุกรานมันก็เริ่มโถมตีกลับ
โจววิถูกกระแสนพลังจิตที่ทรงพลังบดขยี้จนแทบหายใจไม่ออก เขา
เบิกตากว้างและกำหมัดแน่น

ศึกครั้งนี้เขาจะแพ้ไม่ได้เด็ดขาด

หางตาของโคห์ลคล้ายจะเห็นว่าโจววิหายใจลำบาก เขาจึงตะโกน
เสียงดัง “นายเป็นอะไร!”

ทว่าโจววิในตอนนั้นไม่สามารถตอบเขาได้เพราะกำลังเผชิญหน้ากับ
พลังสายนั้น

‘ฉันอยู่เหนือกว่านาย’

โจววิออกคำสั่งมัน ปล่อยเจตจำนงที่จะควบคุมออกไปอย่างเด็ดขาด
น้ำในแม่น้ำก่อตัวขึ้นราวกับมีพลังมหาศาลกำลังไล่ทวนกระแสน้ำ
ขึ้นมา

ช่วงเวลาที่ถึงเสือกำลังจะบรรจบแฮมเมอร์ของโจววิกับโคห์ลและ
กลืนเข้าไปในคำเดียว จู่ๆ ก็มีคลื่นยักษ์โหมซัดขึ้นมาจากแม่น้ำ มันกระเด้ก
ย่อนตัวหนึ่งกระโจนขึ้นสู่อากาศ แสงแดดสะท้อนลงบนเกล็ดที่ราวกับเป็น
ใบมีดขนาดใหญ่ไม่ถ้วน มันพุ่งตัวไปทางถึงเสือก วินาทีที่เกล็ดบนตัว
ของมันกรีดผ่านช่องท้องของงูยักษ์ เลือดก็พุ่งกระจายออกมาในอากาศ
ราวกับสายฝนสีแดง

อีกแค่นิดเดียวรถของโจววิก็จะถูกถึงเสือกบ โคห์ลถึงกับหลับตาปี
รอรอบเวลาที่จะถูกถึงเสือกจัดการ แต่คิดไม่ถึงว่ารถของพวกเขาจะยังคง
วิ่งต่อไปข้างหน้าได้อย่างไม่น่าเชื่อ

หลังจากนั้นไม่กี่วินาที โคห์ลก็เหลือบมองกระจกมองหลังอย่าง
อดไม่ได้ ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นภาพการต่อสู้ระหว่างมังกรเกล็ด
ย่อนกับถึงเสือก

พวกมันฉีกกระชากพัดกันนับเนยชนิดที่จะเอาให้ตายไปข้าง ทุกครั้งที่
ที่พวกมันปะทะกัน กลิ่นคาวเลือดในอากาศก็จะยิ่งรุนแรงขึ้น แถมยังรู้สึก
ราวกับมีคลื่นกระแทกแผ่กระจายออกไปทั่วทุกทิศทาง

“มังกรเกล็ดย่อนตัวนั้นมาจากไหน” โคห์ลรู้สึกเหลือเชื่อในสิ่งที่

เห็นมาก “ฝีมือโม่เย? ไม่ใช่พลังของเขาถูกน้ำไขสันหลังของนายล็อกไว้หรือ เขายังสามารถควบคุมมังกรเกล็ดย่อนให้ไปสู้กับเงิเสอได้อยู่หรือ”

“เปล่า สิ่งมีชีวิตทุกชนิดล้วนมีอาณาเขตของมัน เงิเสอที่ไล่ล่าเราตัวนั้นออกนอกอาณาเขตของตัวเองและเข้ามาใกล้แม่น้ำสายย่อยของน้ำตานางฟ้า สำหรับมังกรเกล็ดย่อนแล้วเงิเสอตัวนั้นคือผู้ที่บุกรุกเข้ามาในอาณาเขตของมัน การต่อสู้ครั้งนี้ก็เป็นเหมือนกับการแย่งชิงพื้นที่” โจวอวีตอบ

โจวอวีซ่อนนิ้วที่กำลังสั่น ทุกแรงปะทะและการโจมตีของร่างกายที่ใหญ่โตนั้นเขารู้สึกถึงมันทุกอย่าง เขาสั่งให้มังกรเกล็ดย่อนอ้าปากกัดช่วงท้องของเงิเสออย่างแรง

เสียงกริรร้องของเงิเสอสะท้อนฟ้าสะท้อนดิน สิ่งมีชีวิตนับไม่ถ้วนบินแตกกระเจิง

ภายในป่าคือเสียงวีนเหวี่ยงของสิ่งมีชีวิตนานาชนิด พวกมันอาศัยช่วงเวลาที่เงิเสอเสียการควบคุมแย่งกันออกไปจากพื้นที่แห่งนี้

ในขณะที่มังกรเกล็ดย่อนออกแรงกระชากเงิเสอลงไปในน้ำ เงิเสอก็ใช้หางรัดต้นไม้ใหญ่หลายสิบต้นไว้อย่างไม่ยินยอม พร้อมทั้งหันหัวกลับไปกัดด้านหลังของมังกรเกล็ดย่อนอย่างแรง

โจวอวีที่เชื่อมต่อระยะไกลกับมังกรเกล็ดย่อนพลันรู้สึกเจ็บปวดไปถึงกระดูกจนแทบจะพับไปข้างหน้า

เงิเสอไม่ยอมคลายปากออก โจวอวีที่รู้ดีว่าทั่วทั้งร่างของมังกรเกล็ดย่อนคืออาวุธร้ายออกคำสั่งให้มังกรเกล็ดย่อนเกร็งกล้ามเนื้อ ยกเกล็ดที่เหมือนกับใบมีดขึ้นและแทงเข้าไปในตัวของเงิเสออย่างแรง ประกอบกับการดันร่นของมังกรเกล็ดย่อน เกล็ดของมันจึงกรีดผ่านเนื้อของเงิเสอไม่ขาดสาย

ศึกคราวนี้ถูกกำหนดให้เปลี่ยงปล้ำกันทั้งสองฝ่าย

โจวอวีค่อยๆ เข้าสู่ภาวะอ่อนเพลียอย่างหนัก ช่วงเวลาที่เขาถอนความคิดของตัวเองกลับคืนมา เขาก็หอบหายใจอย่างแรงราวกับขาดออกซิเจน ทว่าออกซิเจนไม่อาจเข้าไปได้เพราะเส้นประสาทอันตึงเครียด

และปอดที่ไม่สามารถขยายได้ของเขา

“ใจอวี่!” โคห์ลรู้สึกได้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นจึงกระตือรือร้นอย่างแรงและ
ทุบเข้าที่หน้าอกของใจอวี่

หลังจากที่สูดออกซิเจนเข้าลึก ในที่สุดใจอวี่ก็รอดพ้นจากความตาย
โคห์ลหรีดตลึง “นายได้ทำอะไรกับมังกรเกล็ดย่อนตัวนั้นหรือเปล่า”

“เปล่า นายคิดมากเกินไปแล้ว ฉันบอกนายแล้วไงว่ามังกรเกล็ดย่อน
ตัวนั้นต่อสู้กับเงิเสือกเพื่อปกป้องอาณาเขตของตัวเอง”

ใจอวี่หันศีรษะไปมอง มังกรเกล็ดย่อนตัวนั้นต้องการที่จะมีชีวิตรอด
มันจึงเปิดฉากสู้ตายกับเงิเสือก

สิ่งมีชีวิตขนาดยักษ์สองตัวสู้กันจนฝนป่าโบราณและไม่มีขึ้นดี

สุดท้ายเงิเสือกก็กวาดต้นไม้บริเวณนั้นจนราบเป็นหน้ากลอง หาง
ของมันฟาดลงบนร่างของมังกรเกล็ดย่อนครั้งแล้วครั้งเล่า ขณะที่มังกร
เกล็ดย่อนเก็บเกล็ดของมันกลับ คลายพันออก และถอยกลับลงแม่น้ำ
ไปอย่างรวดเร็ว แม้หางของมันจะถูกหางของเงิเสือกทุบจนแหลกละเอียด
แต่อย่างน้อยมันก็ได้สูญเสียชีวิต

เลือดสีแดงแผ่กระจายอยู่ในแม่น้ำเป็นวงกว้างก่อนจะถูกน้ำชะล้าง
ออกไปอย่างรวดเร็ว

เงิเสือกที่เก็บชีวิตกลับมาได้เลื้อยกลับไปยังที่ของมัน

แผ่นหลังของมันขยับไหวอย่างอ่อนแรงคล้ายกำลังจะหมดลมหายใจ

“หลี่เซิ่งหนานอยู่ที่ไหน” โคห์ลถาม

“ในท้องของเงิเสือก” ใจอวี่ตอบ “เงิเสือกตัวนั้นกำลังจะตาย
ถ้าหลี่เซิ่งหนานไม่ยอมตายไปด้วย เธอจะต้องหาทางออกมาแน่”

โคห์ลชักปืนพกของตัวเองออกมาบรรจุกระสุนและรออยู่ในรถเงียบๆ

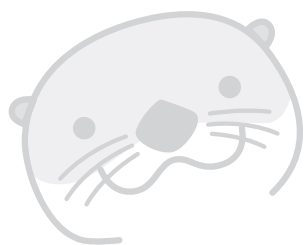
การควบคุมมังกรเกล็ดย่อนใช้พลังจิตของใจอวี่ไปเยอะมาก ตัวเขา
ในตอนนั้นจึงรู้สึกเพียงแค่ว่าโลกพรวนๆ เต็มไปด้วยภาพซ้อน และไม่ยากคิด
หรือทำอะไรเลยสักอย่าง

เสียงของโมเย์ดังขึ้นในสมอง ‘ความสามารถของคุณเหนือกว่าที่ผม
คาดไว้เสียอีก’

โจวอวีตอบกลับไปไนใจทั้งที่ยังอ่อนเพลีย ‘นั่นแสดงว่าฉันก็ควบคุม
นายได้เหมือนกันหรือเปล่า’

โม่เย่ตอบ ‘คุณเพิ่งจะควบคุมมังกรเกล็ดย่อนตัวนั้นไปสิบสองวินาที
คิดว่าเวลาสั้นๆ เท่านั้นเพียงพอสำหรับครั้งแรกของคุณหรือเปล่าล่ะ’

สิบสองวินาทีเองหรอ สำหรับโจวอวีแล้วมันช่างยาวนานราวศตวรรษ

ทดลองอ่าน

บทที่ 83

ลมหายใจลึกดังคลื่นทะเล ของถึงเสอค่อย ๆ

สงบทีละน้อยจนคล้ายกับคนตาย

โคห์ลยังไม่ขยับเข้าไปใกล้ เพราะเขารู้ดีว่าสิ่งมีชีวิตระดับเอมีความสามารถในการฟื้นฟูที่แข็งแกร่งมาก แม้มังกรเกล็ดย่อนจะเล่นงานถึงเสอจนสะบักสะบอม ทว่ามันก็ยังมีชีวิตรอด

โจววี่ในตอนนีู้สึกวังวนมาก เขาฝืนตั้งสติและมองไปทางถึงเสอ เขาไม่รู้สึกรู้สึถึงความผันผวนทางความคิดใดๆ จากถึงเสอตัวนั้นเลยแม้แต่นิดเดียว แสดงว่ามันตายไปแล้วจริงๆ

“ระวังตัวด้วย... ในร่างกายของมันจะต้องมีบางอย่างที่ดูดสารอาหารที่ใช้ในการฟื้นฟูของมันไปจนหมด...”

โจววี่ยกมือขึ้นกดขมับ

“เข้าใจแล้ว”

เวลานั้นลำคอของถึงเสอคล้ายกับมีอะไรบางอย่างกำลังขยับอยู่ภายใน และส่งเสียงเฉอะแฉะออกมา

หัวของถึงเสอมีขนาดใหญ่มาก ในตอนนี้องชากรรไกรบนของมันก็ถูกแรงบางอย่างดันเปิดขึ้น

โคห์ลกระชับปืนในมืออย่างเคร่งเครียดและเล็งไปทางปากของถึงเสอ

กลุ่มก้อนเหนียว ๆ ถูกดึงเสียดคายออกมาจากปาก มันพ่นลมหายใจ
เฮือกสุดท้ายออกมา ก่อนจะแน่นิ่งไปในที่สุด

“โจวอวี้...” ภาพที่เกิดขึ้นตรงหน้าทำให้โคห์ลแข็งค้างไปทันที เขา
ไม่อาจตัดสินใจได้เลยว่าก้อนเหนียวหนืดนั้นคืออะไรกันแน่ แต่พอเขาหันหน้า
ไปด้านหลังเขาก็พบว่าโจวอวี้หลับไปแล้ว

“โจวอวี้?” โคห์ลเขย่าไหล่โจวอวี้ แต่โจวอวี้หลับลึกเกินไปคล้าย
กับใช้พลังงานจนหมดแล้ว

ยามที่ก้อนเหนียวหนืดโซเซลุกขึ้นมา แผ่นหลังของโคห์ลก็เหยียด
ตรงเตรียมพร้อมรับมือศัตรู

ก่อนที่มือข้างหนึ่งจะยื่นออกมาจากก้อนเหนียว ๆ นั้น!

โคห์ลที่คาดเดาอะไรได้ยิ่งปีนออกไปทันที พร้อมกับมือข้างนั้นที่หุด
กลับเข้าไปในก้อนเหนียวหนืดอย่างรวดเร็ว กระสุนปะทะเข้ากับพลังงาน
บางอย่างและไม่โดนเป้าหมาย

ก้อนเหนียวหนืดก่อตัวเป็นรูปร่างมนุษย์ มันลุกขึ้นยืนและเดิน
ลากขาไปทางโคห์ล

โคห์ลเหนียวไถอย่างรวดเร็ว กระสุนหลายนัดพุ่งเข้าใส่ก้อน
เหนียวหนืดจนช่องกระสุนว่างเปล่า ขณะที่ก้อนเหนียวก้อนนั้นเกือบจะ
มาถึงโคห์ลแล้ว

โคห์ลจึงถีบเปิดประตูรถ บานประตูเหวี่ยงกระแทกเข้ากับสิ่ง
เหนียวหนืดอย่างพอดิบพอดี ส่งผลให้มันเซถอยหลังไปสองสามก้าว
ก่อนจะล้มลง

โคห์ลลงจากรถอย่างว่องไวและวิ่งหนีไป

หลังจากวิ่งไปได้กว่าสิบเมตรโคห์ลก็อดที่จะหันกลับไปมองไม่ได้
สารเหนียวหนืดไหลย้อยลงมาเหมือนกับละลาย สิ่งที่อยู่ด้านในไม่ใช่ใครอื่น
แต่เป็นหลี่เซิ่งหนาน!

ในมือของหลี่เซิ่งหนานคือกระสุนที่โคห์ลยิงออกไป เธอมองไปทาง
โคห์ลและเหยียดยิ้ม ก่อนจะบดขยี้กระสุนจนแหลกละเอียดและร่วงกราว
ลงพื้น

โคห์ลรู้ได้ทันทีว่าหล่เซ่งหนานอาศัยถึงเสอตัวนั้นสร้างความผิตเพี้ยนให้ตัวเองสำเร็จแล้ว และตัวเขาก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของหล่เซ่งหนานด้วย

โจวอวี้ยังคงนอนอยู่ในตำแหน่งที่นั่งข้างคนขับ หล่เซ่งหนานยืนอยู่ตรงนั้นและเอียงศีรษะมองเขา รอยยิ้มเย็นเยือกผุดขึ้นที่ริมฝีปาก

เธอโน้มตัวลงหยิบปืนของโจวอวี้ออกมาจากเอวและเหนียวโกไปทางศีรษะของเขา

เพียงแคได้ยินเสียงดังปัง โคห์ลก็หันหลังวิ่งอย่างไมคิดชีวิต

ชั่ววินาทีที่หล่เซ่งหนานเหนียวโก โจวอวี้ก็เบี่ยงศีรษะหลบ กระสุนเฉียดผ่านใบหูปะทะเข้ากับกระจกรถจนแตกกระจาย

ยังไม่ทันที่หล่เซ่งหนานจะได้ยิงนัดที่สอง มือของเธอก็ถูกโจวอวี้กำแน่น เขาลืมตาขึ้น แวตาที่จ้องมองไปยังหล่เซ่งหนานคมกริบราวกับใบมีด จิตสังหารแผ่กระจายไปทั่วคันรถ

“นายควบคุมม้งกรเกล็ดย่อนมาจัดการกับถึงเสอของฉัน!” หล่เซ่งหนานก็ดพันกรอด

แวตาทของโจวอวี้ดูเฉยชา เขาออกแรงที่นิ้วมื้อมากกว่าเดิม บดขยี้กระดูกข้อมือของหล่เซ่งหนานจนแหลกละเอียด ปืนในมือร่วงลงมา โจวอวี้ใช้มืออีกข้างรับมันไว้และเหน็บกลับเข้าที่ข้างเอว

“ฉันแค้บไปนิดเดียว เธอก็อยากฆ่าฉันจนทนไม่ไหวเลยเธอ”

โจวอวี้ยกขาขึ้นถีบหล่เซ่งหนานออกไป

ยามที่หล่เซ่งหนานยันตัวขึ้นมา ข้อมือของเธอก็หายเป็นปกติอย่างรวดเร็ว

“ันเรามาสานต่อการต่อสู้ระหว่างม้งกรเกล็ดย่อนกับถึงเสอกัน” หล่เซ่งหนานขยับตัวเล็กน้อยและเอียงหน้ามองโจวอวี้ที่ยังคงนั่งนิ่ง “ฉันรู้ว่านายได้รับพลังของสิ่งมีชีวิตระดับเอสมาแล้ว แต่ยิ่งพลังมากเท่าไรก็ยิ่งควบคุมยากมากเท่านั้น ไม่เหมือนกับฉัน...”

ลั่นเสียงของหล่เซ่งหนาน บนท้องฟ้าพลันปรากฏนกยักษ์สามตา ผุ่งใหญ่บินตรงเข้ามา พวกมันร้องเสียงแหลมและดิ่งลงมากระแทกรถแฮมเมอร์ที่โจวอวี้อยู่

ทันใดนั้นอะไรบางอย่างพลันหลายพื้นดินที่อยู่ใต้ร่างของโจวอวิ
ทะลึ่งตัวขึ้นสู่ท้องฟ้าและแท่งนกยักษ์สามตาพวกนั้น ทั้งยังสอดประสาน
เข้าหากันราวกับเป็นตาข่าย กักขังนกยักษ์สามตาที่เหลือไว้ข้างใน

หลี่เซิ่งหนานตะลึงงัน เวลานี้ดวงตาของโจวอวิกลายเป็นสีทองไปแล้ว
โจวอวิล่องจากรถมาอย่างสงบ

“เธออยากลองฝีมือ งั้นก็เริ่มตั้งแต่ตอนนี้เลยสิ”

สิ้นเสียงของโจวอวิ เถาวัลย์ปีศาจพวกนั้นก็เคลื่อนไหวและโถมตัว
ไปทางหลี่เซิ่งหนาน

หลี่เซิ่งหนานพลันหมุนตัวและวิ่งหนีไปโดยไม่สนใจสิ่งใดทั้งสิ้น
จังหวะนั้นนกยักษ์สามตาดำตัวหนึ่งก็บินโฉบลงมาคว้าไหล่ของเธอและพาบิน
ขึ้นสู่ท้องฟ้า

หัวใจของโจวอวิเต้นถี่รัวเนื่องจากใช้พลังของตัวเองมากเกินไป
จนรู้สึกได้ถึงเซลล์เม็ดเลือดที่แตกตัวอยู่ในร่างกาย

แม้จะเป็นอย่างนั้นเขาก็ไม่คิดจะปล่อยหลี่เซิ่งหนานไป ถ้าหากว่า
เธอหนีรอดไปได้ ปัญหามากมายจะต้องตามมาเป็นพรวนแวน

โจวอวิรู้ว่าตัวเองต้องอดทนและปรับสมองเข้ากับพลังที่ยิ่งใหญ่นี้
ให้ได้โดยเร็วที่สุด

เขาสูดลมหายใจเข้าลึก มองหาร่องรอยของสิ่งมีชีวิตบนท้องฟ้า
เมื่อนกยักษ์สามตาฝูงหนึ่งบินผ่านมา โจวอวิก็นับมันไว้ตัวหนึ่งทันที

นกยักษ์สามตาดำตัวนั้นบินร่อนลงมาที่ข้างตัวเขาและก้มหัวลงอย่าง
นอบน้อม โจวอวิขึ้นไปขึ้นบนตัวมันก่อนที่มันจะกระพือปีกไล่ตามหลี่เซิ่งหนาน
ไปอย่างรวดเร็ว

สายลมพัดผ่านใบหูดังหวีดหวิว เขาใช้มือข้างหนึ่งจับขนด้านหลัง
ของนกยักษ์สามตาเอาไว้ ความเร็วในการบินแบบนี้ถ้าหากเป็นคนธรรมดา
คงจะถูกพัดตกลงไปนานแล้ว แต่ร่างกายของโจวอวิถูกเสริมความแข็งแกร่ง
เอาไว้เรียบร้อยแล้ว กำลังแขนของเขาในตอนนี้นำให้เขายึดจับนกยักษ์สามตา
ที่บินด้วยความเร็วสูงได้

พวกเขาเข้าใกล้หลี่เซิ่งหนานมากขึ้นเรื่อย ๆ

โจวอวี่พยายามโจมตีนักยักษ์สามตาที่ถูกหลิเซ็งหนานควบคุม เพียงแต่เขายังแข็งแรงไม่พอ ทำให้ยังไม่ทันจะได้เข้าไปถึงแกนสมองของมัน เขาก็ถูกพลังของหลิเซ็งหนานกำจัดออกมาแล้ว

พวกเขาบินฉวัดเฉวียนอยู่บนท้องฟ้า ขณะที่หลิเซ็งหนานพยายามสลัดโจวอวี่ให้หลุด

โจวอวี่ชักปืนที่เสียบอยู่ตรงเอวออกมา เล็งไปทางหลิเซ็งหนานด้วยมือข้างเดียวและเหนี่ยวไกทันที

กระสุนพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว แม้หลิเซ็งหนานจะไม่ได้หันกลับไปมองแต่เธอก็รู้สึกได้ถึงพลังที่วิ่งตัดกระแสลมเข้ามา นักยักษ์สามตาทิ้งตัวตกลงข้างล่างเพื่อหลบกระสุน แต่กระสุนนัดนั้นก็ยิ่งฝังเข้าไปในปีกที่ตัวดยกขึ้น นิวโรท็อกซินแพร่กระจายอย่างรวดเร็วและนักยักษ์สามตาดังนั้นก็ร่วงลงไป

ช่วงเวลาที่หลิเซ็งหนานตกลงพื้น เธอไม่ได้สนใจขาที่หักของตัวเองเลย หลังจากที่ใช้เชือกผูกรุ่นหนึ่งเธอก็ออกวิ่งทันที

นักยักษ์สามตาที่โจวอวี่ขี้อยู่บนโอบลงมาอย่างดูดน ทำทางไร้ปราณีนั้นคล้ายกับต้องการพุ่งชนหลิเซ็งหนานให้ตกลงสู่แกนกลางโลก

หลิเซ็งหนานพลิกตัวหลบการโจมตี

พื้นดินแทบจะถูกกระแทกเป็นหลุมใหญ่ เสียงที่ดังกัมปนาทส่งผลให้สิ่งมีชีวิตที่อยู่บริเวณใกล้เคียงเตลิดหนี

โจวอวี่ยังอีกนัดเข้าที่สีข้างของเธอ

หลิเซ็งหนานทุ่มสุดตัว ไม่คิดหนีอีกต่อไป เธอพุ่งไปหาโจวอวี่ก่อนจะกระโดดขึ้นไปอย่างว่องไวและหวดขาเตะหวังจะให้โจวอวี่หล่นจากหลังของนักยักษ์ โจวอวี่ยกแขนขึ้นกันขาของหลิเซ็งหนาน แต่นั่นทำให้ปืนของเขาหลุดออกจากมือ

หลิเซ็งหนานเอี้ยวตัวไปคว้าปืนของโจวอวี่ ก่อนที่ประกายไฟจากกระสุนจะสว่างวาบขึ้น

ความเร็วในการเคลื่อนไหวของโจวอวี่ช่างน่าทึ่ง แม้จะรู้สึกถึงกระสุนที่เสียดผ่านแก้ม แขน และแผ่นหลังของเธอก็ไปนับไม่ถ้วน ทว่ากลับไม่มี

กระสุนนัดไหนที่โดนตัวเขาเลย

เขาในตอนนั้นรู้สึกได้เลยว่าสมรรถภาพทางร่างกายและปฏิกิริยาตอบสนองของตัวเองเปลี่ยนไปราวกับพลิกฟลามือ มันเหมือนกับครั้งนั้นที่ไม่เคยจับกระสุนไรเฟิลให้เขาด้วยมือเดียว

โจวอวี่ยืนมือลงบนหลังของนิกยักร์และเตะปืนในมือของหลี่เซิ่งหนานจนหลุดออกไป ตามด้วยยกเข่าขึ้นกระแทกที่หน้าท้องของเธออย่างแรง

การโจมตีนั้นต่อเนื่องดุจดั่งสายน้ำไหล ไม่เปิดโอกาสใดๆ ให้หลี่เซิ่งหนานได้ตอบโต้

อวัยวะภายในของเธอโดนโจวอวี่กระแทกเข้าอย่างจังจนปริแตก ความเจ็บปวดแสนสาหัสที่ได้รับทำให้เธอหลังเหวี่ยงยื่นออกมา เธอแสวงกุมท้องของตัวเองและถอยออกไปเล็กน้อย ก่อนจะพุ่งเข้าไปใส่โจวอวี่อีกครั้ง อย่างบ้าระห่ำและชกไปที่หน้าอกของเขา

หมัดของเธอเร็วจนน่าตะลึง แม้โจวอวี่จะตอบสนองได้ทันแต่ก็ยังถูกเธอชกเข้าที่ไหล่ยู่ดี เสียงกระดูกแตกดังลั่นอย่างชัดเจน

โจวอวี่ส่งเสียงครางในลำคอ

ทว่าไม่นานกระดูกของเขาก็สมานตัว

พวกเขาทั้งสองคนต่างฝ่ายต่างชิงความเป็นหนึ่งอย่างไม่มีการยอมใคร จนอากาศคล้ายกับจะลุกไหม้เพราะพวกเขา

โจวอวี่ควบคุมนิกยักร์สามตาให้พุ่งชนหลี่เซิ่งหนาน แต่เธอกลับหลบการโจมตีนั้นได้อย่างเฉียดฉิว ก่อนที่ขาข้างหนึ่งจะเหยียบลงบนปีกของมัน ตัวตวัดขึ้นไปคร่อมคอและบิดหักมันอย่างรวดเร็ว

โจวอวี่ที่ตามไปติดๆ กระซากขาของเธอออก ดึงเธอให้ลงมาจากหลังนิกยักร์

หลี่เซิ่งหนานปล่อยหมัดเหวี่ยงแถมของโจวอวี่ ผ่านจมเข้าไปในต้นไม้โบราณ เสียงของลำต้นที่ปริแตกดังก้องอยู่ข้างหูของเขา

ศึกครั้งนี้ไม่เป็นเขาที่มอดม้วยก็ต้องเป็นเธอที่มรณา

โจวอวี่ลัดตัวลงเตะตัดขาของหลี่เซิ่งหนานและฉวยโอกาสนั้นหักน่องของเธอไปด้วย

เขาขยับตัวเตรียมจะใช้เข้ากระแทกศีรษะของหลี่เซิ่งหนานให้แตก
ทว่าอะไรบางอย่างกลับจู่โจมเข้ามาทางด้านหลังของเขา

มันคือไปเหมืองที่ถูกหลอ่เซ่งหนานควมและใช้หัวฟงกระแทกกระดุก
สันหลังของโจวอวี่

ช่วงเวลานั้นโจวอวี๋พลันย่อตัวลงและใช้ฝ่ามือกดเข้าที่ศีรษะของ หลี่เซิงหนาน พร้อมกับเถววัลย์ปีศาจที่ผุดขึ้นมาจากพื้นดินเจาะทะลุร่างของ ไปเหมิงตัวนั้น

โจ้ววู้หอบหายใจอย่างหนัก แผ่นหลังชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ

ไปเหมืองคำรามออกมาอย่างเจ็บปวดและกลายเป็นสารอาหารของ
เถาว์วัลย์ปีศาจในที่สุด เถาว์วัลย์ปีศาจขับผ่านข้างตัวโจวอวี่ มันส่งเสียงดัง
ครี๊ดคราดออกมา

โจวอวี่ในตอนนี้สูญเสียพลังที่ควบคุมมันไปแล้ว แต่เกาอี้ล้วยี่ก็อาจ
คล้ายกับจะล้มพับได้ถึงเลือดของสิ่งมีชีวิตระดับเอสที่ไหลเวียนอยู่ในตัว
ของเขา มันถึงได้หมอบคลานอย่างข้าหาสที่ต้อยต่ำและเคลื่อนตัวออกไป
อย่างช้าๆ

โจวอวิ๊กัดฟัน เขาค่อยๆดึงฝ่ามือที่บดกะโหลกศีรษะของหลี่เซิ่งหนาน
หลี่เซิ่งหนานที่ตะตอยอากาศอย่างขัดขืนพลันแน่นไปเหมือนกับ
หุ่นที่ถูกตัดเชือก โจวอวิ๊พลิกตัวลงนอนถนัดจากเธอ มองแผ่นฟ้าพลาซม
ลมหายใจออกมา

เขายันตัวลุกขึ้นอย่างโง่งนและเดินไปหานกยักษ์สามตาตัวนั้น

ดวงตาของมันเบิกกว้างและจ้องมองมาทางโจวอวี๋

โจวอวีรู้สึกได้ถึงความหวาดกลัวของมัน เขาจึงวางฝ่ามือลงบนหัว
ที่ใหญ่โตและลูบมันอย่างช้าๆ

“ไม่ต้องกลัว ทุกอย่างจะดีขึ้น...กระตูกคอของนายจะค่อยๆ ฟื้นฟู...
นายจะพบว่าตัวเองสามารถขยับปีกได้อีกครั้ง...”

แม้จะมีชีวิตอยู่มานานหลายร้อยปี แต่มันก็ยังเป็นเพียงแค่เด็กน้อย
สำหรับนี้เบอลงเงิน

และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่มันได้รบบาดเจ็บสาหัส

ความเจ็บปวดทำให้มันไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร
ตัวมันในตอนนั้นก็กำลังเผชิญหน้ากับความทรمانของการงอกระดูก
ใหม่ ซึ่งไม่ต่างอะไรจากโจวอวี่

แม้มันจะไม่ใช่มนุษย์ แต่โจวอวี่ที่เข้าไปในสมองของมันก็ก่อให้เกิด
ความรู้สึกร่วม เขาแนบหน้าผากเข้ากับมันและสัมผัสการเกิดใหม่ครั้งนี้
ไปด้วยกัน

‘เมื่อทุกอย่างผ่านพ้นไป ตัวนายในวันนี้จะแข็งแกร่งกว่าเมื่อวาน’
โจวอวี่ปลอบโยนมันในใจ

ความว่องคืบคลานเข้ามา โจวอวี่ไม่อาจประคองสติต่อไปได้อีก
เขาจึงพินกยักษสามตาตัวนี้และจมลงสู่ห้วงนิทรา แม้เขาจะพยายามทำให้
ตัวเองตื่น แต่ก็ไม่สามารถฟื้นกลับมาได้

เวลานี้โจวอวี่ได้ยินเสียงของรถแฮมเมอร์
ใครบางคนเปิดประตูลงมา
โจวอวี่มองเห็นใบหน้าของโคห์ลอย่างเลื่อนราง
คิดไม่ถึงเลยว่าหอนี้จะย้อนกลับมา ทั้งๆที่คิดว่าเผ่นหนีไปแล้ว!
โคห์ลแบกโจวอวี่ขึ้นมาวางลงในตำแหน่งที่นั่งข้างคนขับของรถ
แฮมเมอร์และคาดเข็มขัดนิรภัยให้

หลังจากนั้นเขาก็ชักปืนออกมาจากเอวและยิงไปที่ศีรษะของหลี่-
เซ็งหนานหลายนัด ก่อนจะยกร่างของเธอขึ้นม้ายืนไปไว้ที่เบาะหลัง

โจวอวี่ก็งัดหลังกึ่งตัวไปตลอดทางขณะที่หูได้ยินเสียงโคห์ลพูดกับ
วิทยุสื่อสาร “ภารกิจเสร็จสิ้น พัสดูอยู่ระหว่างขนส่ง”

พัสดู? พัสดูอะไร ตัวเขาหรือว่าหลี่เซ็งหนาน
ขณะที่รถแฮมเมอร์วิ่งผ่านป่าโบราณ เงาดำสายหนึ่งก็พาดผ่านไป
บนท้องฟ้า

โคห์ลเงยหน้าขึ้นอย่างตกใจ สิ่งที่โผล่พรวดออกมาคือนกยักษ์
สามตาที่ล้มลงก่อนหน้านี้

เขานึกว่ามันถูกหลี่เซ็งหนานฆ่าตายไปแล้วเสียอีก มันกลับมามีชีวิต
ได้อย่างไรกัน

ไม่ว่ารถของโคห์ลจะขับไปทางไหน นักยักษสามตาตัวนั้นก็ติดตามมาไม่ห่าง

ท่ามกลางสถิติที่เลื่อนรางโจวอวี่ล้มล้มได้ถึงตัวตนของมัน มันต้องการจะปลุกเขาและอยากจะพาเขาออกไป

ริมฝีปากของโจวอวี่ขยับยกเป็นรอยยิ้ม “ขอบคุณเด็กดี...ฉันไม่เป็นอะไร นายไปเถอะ...”

ตอนที่โคห์ลกำลังจะเรียกบี๊นกลติตรออกมา นักยักษสามตาตัวนั้นก็บินจากไป

โคห์ลพ่นลมหายใจออกมา ขณะที่ความคิดของโจวอวี่จมลงสู่ความมืดมิดในที่สุด

ตอนที่ตื่นขึ้นมาเขาพบว่าตัวเองนอนอยู่ในห้องผู้ป่วยสีเขียวและคนที่นั่งอยู่ด้านข้างก็คือหานลี่ เธอกำลังป้อนข้อมูลอะไรบางอย่างลงในแท็บเล็ต

“ตื่นแล้วเหรอ” หานลี่โน้มตัวลงมาตรวจม่านตาของโจวอวี่

“ที่นี่คือฐานเหรอ”

“ใช่ ฉันกำลังให้สารอาหารนายอยู่ เมื่อก็ถูกเพิงเอาเลือดของนายไปหนึ่งลิตร”

โจวอวี่ขมวดคิ้ว “เธอจะเอาเลือดของฉันไปทำอะไร”

“เรื่องนั้นนายต้องไปถามโคห์ลแล้วล่ะว่าเขาพูดอะไรกับดอกเตอร์คุกไปบ้าง” หานลี่มองไปที่โจวอวี่อย่างแฝงความนัย ก่อนจะออกจากห้องผู้ป่วยไปพร้อมกับแท็บเล็ตในมือ

เวลานั้นโม่เย่ก็เดินล้วงกระเป๋าเข้ามา

ท่อนบนของเขาสวมเสื้อยืดสีขาว ส่วนท่อนล่างเป็นกางเกงขาวลายพราง

เดิมทีสีขาวคือสีที่บริสุทธิ์ ยิ่งมารวมเข้ากับผิวที่ขาวหมดจดและใบหน้าที่งดงามของโม่เย่แล้วก็ยิ่งเผยเสน่ห์ที่ไร้เดียงสาออกมาอย่างชัดเจน ท่อนขาเรียวยาวที่ถูกห่อหุ้มไว้ด้วยผ้าลายพรางอัดแน่นไปด้วยพลัง ทุกย่างก้าวที่เดินเข้ามาหาโจวอวี่แฝงไปด้วยเสน่ห์เย้ายวน

โมเ่ยนั่งลงที่ข้างเตียงและไล่ข้อนิ้วไปตามปลายคางของโจวอวี่ “ฐึนนะ ว่าคุณกำลังคิดอะไรอยู่”

“เหรอ ฉันคิดอะไรอยู่ล่ะ” โจวอวี่ขยับมือข้างที่ไม่ได้ถูกเสียบสาย ให้สารอาหารมารองท้ายหอยตัวเองและมองโมเ่ยด้วยท่าทางสบายๆ

“คุณอยากถลกเลือดผม จูบที่หน้าท้องของผม แถมยังอยากกระชาก กางเกงของผมออกและโลดแล่นอยู่ในร่างกายของผม”

โมเ่ยโน้มศีรษะลงมาอย่างช้าๆ น้ำเสียงของเขาถูกปรับเป็นเนิบนาบ ก่อนที่มือข้างหนึ่งจะกดลงข้างหมอนของโจวอวี่

ชั่วขณะนั้นโจวอวี่มองเห็นภาพในใจของโมเ่ย มันช่างเป็นภาพที่ ชวนให้ใจร้อนรุ่มและไบหน้าแดงก่ำ ไอ้อวดและเจ้าอารมณ์ บ้าคลั่งดุจดั่ง วันสิ้นโลก

“ฉันว่าสิ่งที่ฉันคิดจะเป็นไปได้มากกว่านะ” โจวอวี่เอ่ยด้วยน้ำเสียง จริงจังและฉวยจังหวะนั้นยกเข่าขึ้นกระแทกเข้าที่หน้าท้องของโมเ่ย

ถ้าเป็นคนธรรมดาโดนทำแบบนั้นคงได้คายของเก่าออกมาแล้ว

“จริงเหรอ” มุมปากของโมเ่ยค่อยๆ ยกขึ้น ก่อนจะกดเข่าของโจวอวี่ ลงไป มือของเขาบีบคลานเข้าไปใต้เสื้อของโจวอวี่อย่างช้าๆ คล้ายกับตั้งใจ จะทดสอบความอดทนของคนที่นั่งนอนอยู่

นี่เป็นครั้งแรกที่โจวอวี่เสียการควบคุม โดยเฉพาะในตอนที่เขา เหนื่อยเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว นิ้วของโมเ่ยเหมือนเปลวไฟที่จุดอารมณ์ วาบหวมทั้งหมดในเลือดของโจวอวี่

มันราวกับลาวาที่ปะทุขึ้นมาจากเปลือกโลก โจวอวี่งอเข่าขึ้น แม้ กระทั่งแผ่นหลังก็ยังแอ่นโค้งเหมือนกับจะหักลงได้ทุกเมื่อ

ลมหายใจหนักๆ เต็มไปด้วยความมอดกลืน ทว่าโมเ่ยกลับอยาก จะปลดปล่อยมันทั้งหมดออกมา

ยามที่โจวอวี่สูญเสียตัวตน เขาก็เห็นแววตาสีดำที่เหมือนลูกแก้ว ของโมเ่ย

เขาก็มั่นหน้าลงบดจูบที่ริมฝีปากของโจวอวี่ กวาดปล้นและอาละวาด ดุจดั่งจอมเผด็จการ เมื่อเห็นว่าหัวใจของโจวอวี่เต้นราวกับจะทะลุออกมา

นอกออก โมเียก็ยกมือขึ้นตั้งอุปรณ์ที่ใช้ตรวจวัดสัญญาณทางกายภาพของ
โจวอวี่ออก

มันเป็นจุดที่บัคพลัง ลื่นของโมเียเป็นป่วนโลกของโจวอวี่ ทว่าโจวอวี่
ต่อต้านไม่หยุด เขาอาศัยช่องว่างที่มีไล่เลียโมเียเพื่อหวังจะบรรเทาอาภรณ์
ที่เดือดพล่าน แต่การปลอมโยนเพียงชั่วพริบตานั่นคล้ายกับเป็นเปลวไฟ
จากนรก มันกลับโหมกระพือความบัคพลังของโมเียให้ลุกโชนเป็นเท่าตัว

ความโลภของโมเียเปิดเปลือยออกมาจนหมดสิ้น

จวบจนกระทั่งตอนที่โจวอวี่คิดว่ากระดูกหน้าอกของเขาจะหัก โมเีย
ก็ผละออกจากปากของเขาไปอย่างไม่เต็มใจ

“ไม่คิดว่าจินตนาการของผมจะไม่ได้ใช้”

เสียงของโมเียทั้งเซ็งเซ็งและแหบพร่าราวกับจะกลืนโจวอวี่ลงไปได้
ทุกเมื่อ การที่ต้องอดทนไม่ทำให้ผู้ชายที่ทอดตัวอยู่ตรงหน้านั้นบ่นสลาย
สำหรับโมเียแล้วช่างเป็นความทรมานเหลือแสน

“โคห์ลร่ายงานกับคุณว่ายังไง” โจวอวี่จำต้องเบี่ยงความสนใจที่ตัวเอง
มีต่อโมเียออกไป

โมเียเผยสีหน้าผิดหวังออกมา

“โคห์ลบอกคุณว่าคุณเป็นคนฆ่าเหล่าฮีโร่เซ็งหนาน และเหล่าฮีโร่เซ็งหนานก็
ติดเชือกจากถึงเสาสำเร็จจนได้รับพลังของสิ่งมีชีวิตระดับเอมาแล้ว การ
ที่เหล่าฮีโร่เซ็งหนานถูกฆ่าตายแบบนี้ คุณรู้ไหมว่ามันหมายถึงอะไร”

“ฉันจะกลายเป็นวัตถุขี้ขี้ในการวิจัยของจี้ลี่ก๊อป”

“พวกเราต่างก็เป็นวัตถุขี้ขี้ในการวิจัยของพวกเขาอยู่แล้ว” โมเีย
ยกไหล่ “ถึงยังไงก็ต้องมีใครสักคนดึงดูดความสนใจของอีตันอยู่ดี ในโลก
มนุษย์ของคุณเขายืนอยู่บนจุดสูงสุดของห่วงโซ่อาหารแล้ว ดังนั้นต้องมี
อะไรสักอย่างดึงดูดเขาไปที่โลกใบนี้”

“ตัวอย่างเช่นฉันที่ครอบครองพลังพื้นฐานยิ่งใหญ่อันดับหนึ่งของสิ่งมีชีวิตระดับ
เอส”

“พวกเขาเอาเลือดของคุณไปก็เพราะอยากรู้ว่าจะใช้เลือดของคุณ
สร้างคุณขึ้นมาอีกนับไม่ถ้วนได้หรือเปล่า สำหรับจี้ลี่ก๊อปแล้วเห็นได้ชัดว่า

คุณยังเป็นผลผลิตที่มีข้อบกพร่องอยู่ แต่คุณนะสมบูรณ์แบบ” โมเย่พูด

“แต่ยีนของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ต่อให้เป็นมนุษย์ที่มีกรู๊ปเลือดเดียวกับฉันก็อาจจะรับพลังนี้ไปได้” โจวอวีตอบกลับ

“เขาจะโคลนนิ่งคุณ” โมเย่ถอนหายใจอวี

“ถ้าโคลนนิ่ง สิ่งที่คุณอดีตได้รับจะมีเพียงกองทัพที่แข็งแกร่ง แต่ไม่อาจช่วยตัวเขาได้ แถมสมองของเขาก็ยังคงเป็นมะเร็งเหมือนเดิม”

“นั่นเป็นปัญหาของเขา ไม่ใช่ของเรา”

“ตอนนี้ฉันเป็นห่วงโจวชิงมากกว่า ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไงบ้าง” โจวอวีหรีตามองเพดานและถอนหายใจออกมา

“ไม่ต้องห่วง...บนโลกใบนี้มีคนคนหนึ่งที่เป็นของโจวชิงอยู่เสมอ เขาจะพยายามทำทุกอย่างเพื่อโจวชิงจนถึงลมหายใจสุดท้าย”

หลังจากผ่านการเดินทางที่ยาวนาน กระทั่งน้ำมันของรถแฮมเมอร์แห้งเหือดไปจนหมด ในที่สุดช่วงหลังก็พาโจวชิงมาถึงจุดที่อยู่ใกล้กับบรรพบุรุษยูมีร์มากที่สุด

ต้นไม้ที่ใหญ่ที่สุดในนี้เบอลุงเงินยามนี้เหลือเพียงแค่กิ่งก้านเหี่ยวๆ สิ่งมีชีวิตที่เคยพึ่งพาอาศัยมันต่างพากันจากไปจนหมด

แผ่นฟ้าที่ถูกมันค้ำยันเอาไว้คล้ายกับจะถล่มลงมาได้ทุกเมื่อ

ในอากาศไร้ซึ่งกลิ่นอายสดชื่นของชีวิต

ช่วงหลังรู้ว่า ต่อให้เป็นความตายมันก็ยังคงเป็นจุดจบที่ยิ่งใหญ่

ช่วงหลังเงยหน้าขึ้น แม้จะมองไปจนสุดสายตาแล้วแต่ก็ยังมองไม่เห็นยอดของยูมีร์

มันสูงเกินไป

“พวกเรามาถึงแล้วหรือ” โจวชิงเอ่ยถาม

“ใช่”

โจวชิงหลับตาลง หว่าเขาไม่ได้ยินเสียงใดๆ จากยูมีร์เลย ตัวเขามาช้าไปหรือ อีกฝ่ายตายแล้วใช่ไหม

แผ่นฟ้ากับผืนดินที่ไกลห่าง สายลมแรงพัดผ่านใบหูของโจวชิง

โลกที่เป็นแบบนี้ช่างเงียบเหงาและเดียวดาย

“พามขขึ้นไปได้ไหม” โจวชิงถาม

“ได้สิ” ซ่งหลินยกมือขึ้น มังกรน้ำเอลนีโญตัวหนึ่งปลิ้นโผล่ขึ้นมา

จากทะเลสาบและกระพือปีกมาตรงหน้าเขา

ซ่งหลินช่วยประคองโจวชิงขึ้นไป ก่อนที่ตัวเองจะขึ้นไปซ้อนด้านหลัง มังกรน้ำกางปีกออกและพาพวกเขาบินไล่ไปตามกิ่งก้านของยูมี้รวนขึ้นไป ด้านบน

พวกเขาที่อยู่ต่อหน้ายูมี้รช่างตัวเล็กจิ๋วราวกับมด

สายลมกรีดผ่านร่างของโจวชิง

เขาไม่อาจมองเห็นภาพความยิ่งใหญ่ของยูมี้ร จึงทำได้เพียงแค่ นึกจินตนาการอยู่ในใจ

บางครั้งเปลือกที่ห่อหุ้มร่างกายของยูมี้รอยู่ก็หลุดออกและร่วงลงสู่พื้น ดุจดังดาวตกที่พุ่งผ่าชั้นบรรยากาศและโถมกลับเข้าสู่อ้อมกอดของพื้นโลก

พวกเขาบินเข้าไปในกลุ่มเมฆ พวกมันดูราวกับหลุดพ้นจากอำนาจของแรงโน้มถ่วงและโลกของนีเบอลุงเงิน

“ตรงนั้น!” จู๊ๆ โจวชิงก็ตะโกนออกมา

มังกรน้ำหยุดชะงัก

ซ่งหลินเห็นรอยแตกเล็กๆ ระหว่างลำต้นที่ดูเหมือนจะทะลุไปถึง แกนกลางของต้นไม้ได้

ซ่งหลินแบกโจวชิงขึ้นหลังและเข้าไปในรอยแตกนั้น พวกเขาเดิน ลึกเข้าไปเรื่อยๆ ภายในช่องว่างที่ไม่ควรจะมีแสงสว่างกลับมีแสงสว่างเย็นตา ขึ้นมา